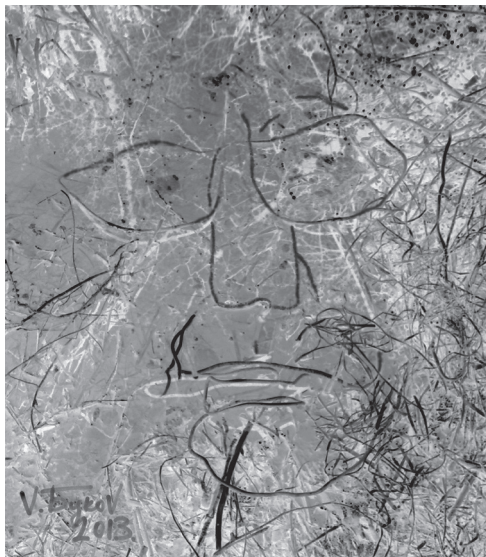

Микола Біденко

Біденко і літери
вірші

Київ

Видавництво імені Олени Теліги
2013

Біденко М. М.

Б Біденко і літери. Вірші. — К.: Видавництво імені
Олени Теліги, 2013. — 128 с.; іл.

ISBN 978-966-355-097-8

У книжці подано вірші талановитого поета. Вірші супро-
воджуються різноманітними колажами, завдяки чому читач полине
у вир емоцій і переживань поета.

УДК
ББК

© Біденко М. М. Текст, 2013
© Видавництво імені Олени Теліги.
Оригінал-макет, 2013

ISBN 978-966-355-097-8

* * *

шибениця трибуна для блазня
як і віра для королів

нешасні недосконалі обділені
бог не може любити
книга свідчить — бог сам є любов
але він може прийняти вашу любов
яка не потрібна нікому на світі

любов це сутність бога
найбільша жертва — вбити ради любові
найбільший подвиг — убити любов ради бога
(чи ради того що ради нема...)
народжувати це прокляття господнє
народжувати це вигнати бога назад в його рай
на хрест

...

сухими сльозами останніх мук
мостяться тріщини словесних храмів
але з помосту дорога тільки до неба
і починається різко вниз
убий

я знаю як розумно заперечити цьому
але де розум в розумних словах

пейзаж H₂O

ранковий промінь
тоненькою ниточкою тиші
опустив жакливу красу лавини
на блискітку сніжинки

маленька копія страху
вирізьблена крижинкою зі сльози

тут спочиває смерть
врятована красою

* * *

потягують ніздрі холоднуватість
стрижених околиць
руками перекрикуються вітряки
сірим із сірого
прощальне витинається крило
закидаючи в гору самотні обличчя
покликом туги небес
павук за білу ниточку тримає хвостик літа
і те що сиділо
не влазачи в жодне діло
ходило пунктирно вискочками з алеї
по листю ворошило

ти мене пам'ятаєш?
питаю того кого не знаю
і дивом відчаю приходить спокій
тут все вмирає у відродження

* * *

синь синь синь си-ничка
інієве горло

ми обоє в клітці
люлі паралелі сторч меридіани

стриб стриб стриб синичка
проповзла сльозинка
поза паралелі крізь меридіани

синь синь синь си-ничко
проковтни очинку
з чорної діри

хміль

олійна й акварельна переміна хлорофільного плетива
стебла видихають рідким азотом у прямовисні лінії
нотного стану обсипаного лускою сіднейської опери
ніби пісня про зиму в придорожньому генделику
де можна страшними словами сміятись

ой сумна ця біла нута столітньої туги

вже й сонце хмільне дається пити а він ні —
не розвивався...

* * *

вазона посадили в клітку — шкідливого?
це мій ботанічний спосіб життя
скорпіон спраги ужалив ангіну піску
і кроками слуху обсилається сіре —
до мене говорить ящик
а часом мовчки квадратить очі

то кладочка біла то кладочка чорна
фортеп'яно немов шпаргалка з розкладу праведного
життя що грається з чистого листа
але кінчики пальців ганяються за музикою по світах
як бджоли гулом за тихим нектаром

тому вона — хто вона господи хто? —
обривала крок коли тиша сахалася в бік
крізь залюднені вулиці де базар з-під поли
де торгують життям і смертю

(чи багато з нас знає котрим кольором платить
сьогодні?)

її смерть мабуть продали добрим людям
а тепер і життя сторгували за те
що перекреслила «зебру» своїм червоним пальтом

хто вона господи хто ?

* * *

в повітрі незвичайної нори
стеля розсипала цвяхи
і молоток гукає в голові

ціле що з тіла
сахається в приємний біль
від червоного жаху розтятої плоті
де чорне кричить очима
а за чорним регіт стоїть

стоїть не може втримати в жмені
сипучу веселість
невидоєного молока макогона

а в пісочниці зуба по дитячому грається
моєю головою
гуманітарне гестапо

* * *

вона була ніби сполучником серед елементів одягу
котрі розвішувались на ній так що ініціали жестів
представлялись вензелями династії оксамитів
хоч повне ім'я належало розгубленій голизні
серед незшитих викройок шлюбної сукні

* * *

то тут то там літають кулі
ти думаєш вони втікають
гербарій сухих поцілунків
ти думаєш вони чекають
однолітерна недореченість слова
мов з середини вибиті двері
як метал у повітрі розчинений звуком
десь викрик в тобі
трохи біса в напівсміслі
і ти невидимко чомусь
в цьому незбагненному
внутрішньому світі годинника

* * *

пальці як люди як...
людям по пальках

душа мого пальця я...
тикнулась вогню

це був вказівний
душа відлетіла а я повернув ув...
назад
подумати над статусом бездушного о...
чи вказівного?

метод поза підозрою...
(рекомендовано вічністю)

колами папілярні лінії на воді
ю... тю

* * *

в сечі просвітління
в пошуках кальцію для вимерлих скелетів
зрідка забредають кентаври

уникаючомінливе...

покривав її обличчя словами
але воно прослизало між...
знаходячи шпаринки ні...
лиш очі глибшали
і не було іншого шляху

хвіст спраги обезголовлений втечею
знаходить в мені свою половину
ми утворені ящіркою
прудкою і знерухомленою

змішуючи чорне і біле проміння
в сірому спокої землі
так знесилено
ми дійшли одне в одному до себе

втома собою уникає дозвілля...
та не будемо про сумне
це печаль про нас

горить червоний ліхтар
він знайшов мою згубу...

я харч
що харчується проходячи стравоходом
дірка від манної каші на виліт

дірка лососьового дробу туди ж
легенько входить куля
це моя чорна діра
вона всебічно скрита мов кругле яйце
вона не починає з світанку
вона зразу новий день

простіше кажучи — гавно
але дуже розумного чоловіка

якщо брати на віру як творив творець
то якось дивно я пішов
ніби помолодшав на 4 мільйони років
чи на 400 000 000
зрештою нулі це теж дірки однієї кулі
чи до праху перетерті часточки буття
а унітаз нагадує про наше спільне походження
і місце призначення водночас

але поки я є
всі інші — були...

я їх вгадую по запаху горілого
по різному пахне дим

прощання з прощенням

*Качинському
брату*

деформація життєвого простору до неможливого
сприяє формуванню потрібної психіки
пам'ятає як мінявся смак дихальних абсентів
коли солодкі слова гіркли в рецептах і кошторисах
коли вся гіркота світу на мить зібралася в одному слові

але віримо не словам а їхньому безглузду
якщо ти блюєш белькотанням значить все-таки об'ївся

маленькі жалібні попередження збираються у зграї
над куполами атомних станцій
диспетчерськими вишками і вершечками парламентів
їх розганяють крилатими підписами проффесорів

для тих що шукають виходу рекомендується строго —
вхід заборонено

від завістованих доріжок в повітрі вивихнутому
тече до тебе ніким несходжена тривога коли ближні
близькі насправді — зійшовшись в одній правді

ти знаєш яке це відчуття коли бачиш
на вже покинутих обличчях щем обірваного польоту
хтось із них проніс цю часточку тебе як звіщений вогонь
на ту небесну висоту

написи під каменями

я не був — жив... я не був — помер
я не буду жив... я не буду вмер...

я із мільярдів будь-котрий
у спеціально будь-якому місці

живу вмираю народжуюсь
без доступу хоч у якусь днину

мені приснилося не спать
і я почув мовчать

потовченим світлом тремтять
звуки позаду слів

* * *

кров обумовлена вином

течія ковтками — життя
швидкість між точками — ріка

в початках її називали бог
голубувата прожилка материнських грудей

* * *

мета(мінера)ліючи
когось металу я родич рідкий
рідкісний радій сумний
надважкий аж летючий навиліт
в клітці таблиць в мурах систем
був
міченим атомом важкою водою в ігристому
помічений не був

а система розкалюжилась і втопився м'яч
він не наш не плач

* * *

діти вверх
не шукаючи сходів

світла на поклик
через голови обтяжених вчителів

вони знайшли
і обережно спускаються вниз

ЕКСПРЕСИВНЕ

з іноземним виразом обличчя...

...живемо в собі
і прозираємо світ залишаючись в ньому як дірка
і випорожнюємось сюрреалізмом

і фехтуємо світлом фар з камінцями бруківки
45 скляних свічок сходять кров'ю поодинці
в життєдайній хворобі темряви

мрії наші — збуваються —
лиш на мить об істину спіткнувшись
а потім уже не доганяють
а потім уже без нас

ось поле домашніх втрат
тут ангели сплять з акушерськими шкреблами
серед розсипаного голодом вороння

точка мухи продовжена як діяння
це наш майбутній рай
тут кожен може знайти всі свої мрії
це смітник

ти шукаєш свій дім
туди стежка прокреслена лезом
не ходи без ножа

АТАМАН БІДЕНКО З СТАРШИНАМИ ТА КОЗАКАМИ
УКРАЇНІЗУЄ ГОРОДИЩЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ
МОНАСТИР ІЗ ЯСЛАБСЬКОГО ПОВІТУ НА ВОЛНІ
%ГОРЯТЬ РОСІЙСЬКІ КНИГИ%.

* * *

місяць у повні збирає голки
там голі ялини а там їжаки
никає доля глуха в невидячках
ми їй пісню по вінця наллємо теплом

та він кохається у перст
в її невідігритім серці —
нас всіх роз'єднує брехня

по киеву хитаються хрести
де дорога в україну? — безпорядні
та ви питаєте того хто вже нікуди не веде

я обганяю світло знаю темінь фраз
бачу як ви сходитесь в освічену безвихідь

ні чорта ви там не знаєте
ні хрена ви тут не можете

повітря буде роздерте пазурами димів
україна вміє свій лик чорною скам'янілою кров'ю
і суки українці
нарешті стануть на повний зріст
по коліна у крові

тільки посмішку ми вам зробимо
якою ще ніхто не всміхався

з усієї ненависті люблю тебе
україно

* * *

суботи під домашнім арештом
свині ходять кошерні
лезо пройшло нижче смаку...

коли швидко піднести дзеркало —
посеред лобатого степу тунелі тунелі...
ніби круки налякані
порвали повітря на діри

і світлою плямою
вам посміхнеться веселий роджер

* * *

рим в четвертих розбрівся по селах
всеохватні руки плебеїв ніби хрест на розп'ятті
ніби стилет що представляє мізарекордію

час скрутив собі в'язи на старій забаві —
нешасних левів кинули християнам

дозволено все
наче боги читаємо в небесах
залишаючись у своїх сміттях

смерть вічна
тому життя ніколи себе не доконає

дозволено все — може істина в цьому?

* * *

де полудень ловить мухи
запах собачий знаходить тіні

у фугах вітру спірітус настоящего баха
до обрію зеленкою висушує тривоги

мій білий кінь перед мене втопився
пропливаючи в вишині

дивлюся в річку на себе
як стікають — ні припливають хвилини

я живу — добрий ранок
я живу добрий день

* * *

я пишу в порожнечу де для мене немає жодного слова
я малюю до пустоти де кольори ущільнились до болю
я говорю щезнотою риб свого рота
і відчуваю як серце захлинається білокрів'ям райдуги
що катастрофічно втрачає кров
мов підводна тінь літака тихо випірну над піском
людей...
о голем мені — і шматочка глини не знайти
щоб злетіти над гончарним кругом
в руки батька

* * *

все більше спливає людей котрі твердять
що в цій безпросвітності яку вони породжують
прийде час коли їхній морок стане
єдиною світлою плямою

пусті на білому на чорному темні
тикаючи пальцями у кволе світіння
ці поводити не попадають у правду

а ранок збив ноги йдучи позад мене
об ті тягарі що не втримались на плечах

ми свідки живі зникаючих див
я сонце несучи
зніміть нарешті свої сліпі окуляри

* * *

київ

темна над глибиною поверхня століть
історія застигаючи тане мов суміш снів і холоду
рідні кровинки по черзі чужіють
асфальт мов крига міняє звучання джерел
тут мертві більше схожі на людей ніж живі

київ

історія цього міста складається з однієї літери
і купки цифр що час від часу
зібравшись стадом в чотири ноги накидались
вигризати свічку І
утверджуючи свою темну присутність дифтонгом Е
бувало щось і відростало але вже бур'яном
чи бузиною

поки цифри з літерами рубались
народ з трісок ліпив хатинки скраю
а між ними темне зі свічкою мов язик увірваний
калатається
з кожною цифрою домовляється
щоб на спірне дзвоном срібним причепити
спільне — Ї

київ

з рештків нації
формування населення в півлітрових хортицях
дороги мостяться храмами дзвони гукають з гармат
рани — ранками очі відслоєні фіранками

ботаніка підвіконня і простір висотою до піднебіння
глибиною у стравохід
губами ящірка спраги засушена в ризику
розділившись — бажання і страх — тепер в множині
відкричавшись в піснях крізь діри від куль

київ
не їдьте сюди не лізьте
ваша безликість це страта його обличчя

хлопчик з новотворами наївності

слова говорять кричать шепочуть — твої чаруючі очі —
нікчема — усмішка квітне —
мучитель — я п'ю твої груди — життя пропало —
живу тобою — ненавиджу-люблю —
ми даруємо світу нове життя — щоб ти здох...

все перемішано мов каламуть в життєдайній воді —
ми п'ємо
і задихаємсь в своєму породженні-породженому

все від смерті в одне військо все живе напроти
фронту
хай би повоювали між собою життя і смерть нашими
словами
чого в нас більше любові чи ненависті?

але приходить бачення-видіння — словам відмовлено
і настає біль поза частинами тіла — словам відмовлено
і життя витікає крізь звукоподоби мовчання

* * *

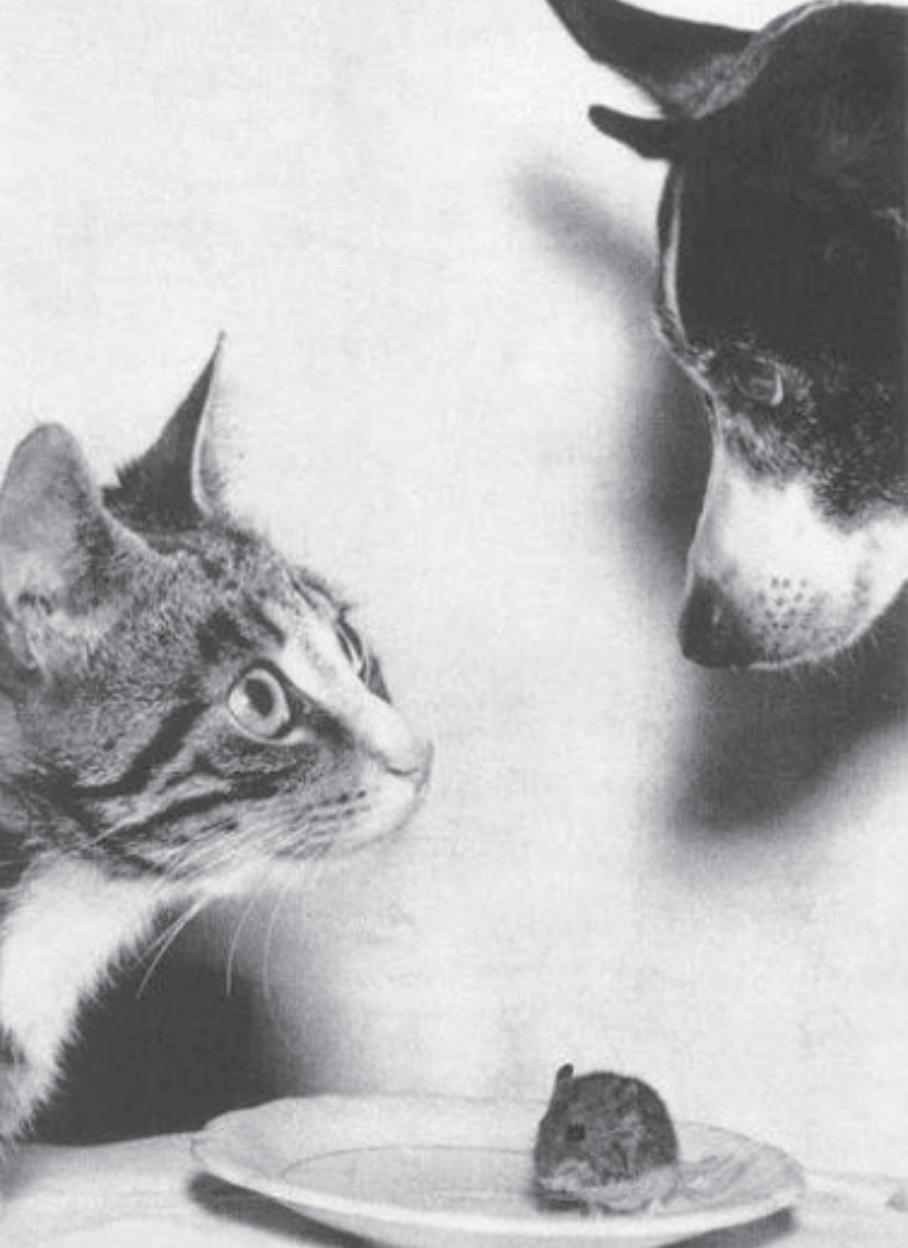
зима настає абсолютно
чарівним способом
коли смерть промахнулась а ти вийшов
і вдихнув ще стурбоване повітря

зупинений деревами сніг
мерехтить цвітом втраченого
наче тріщини неіснуючого
в контурах минулого часу
крізь які просочується надія

її погляд з потойбіччя
спрямований поверх нас

хочеться простити всім
а легше мертвим

мов рекрути-добровольці в атаку
з перекосом на перевіс
ростуть проростають осикові рощі
в тріщинах нечорнозем'я

* * *

на порозі сидить пес
виділяє H_2S
хімія особачіла
села спустошені нашестям
розуму честі і совіті
невчасно пам'ятне в освіжаючій трутизні
батьорить запахом труни
мов кущики м'яті діролом

кроти натрудилися в кишнях
в яйцях виборюючи право повзати
а з людей так і не ставши людиною
вилуплюється бог
в яскравому пір'ї обдарованих кур

розтерзали рибу на безліч кавалків
аж поглинула вона хліби
і потяглись дивні люди за мірою
зовсім не дивних днів

стало якось тривожно
аж за душу взяло...
і бог мене сварить
і чорт докоряє своїм

а вже як звелись між собою
все відлягло

поки вони разом — це я

* * *

у безсеребренників німби золотом сяють
і колом ходять роздаровані отари

коли в простягнутому нещасті
пустому як жебрацька миска
ще видно на дні якусь людинку
я говорю — іди грабуй придурок
тебе вже обікрали

* * *

є речі робити котрі — вища мудрість
але говорити їх — повна дурня
спробуйте розказати як робити дітей
особливо тим кого не доробили
коли мене питають хто я — у мене немає відповіді
бо відповідь сама — мене нема

смерть то мої кроки
кожна смерть наближає мене
кожна віддаляє
ці кроки в мені

щоб якось уникнути мого суду
благополучні друзі втікають в мою тюрму
і прикидаються мертвими

сплюнутим словом пригашуюючи сяйво
відразливим жестом викривляючи прозорість даліни
маленькими полонками унерухомлюючи механізм
життя
пилинкою кинутою в око заступають світ
де твориться диво юрби — вимирання душ

це як ріка що п'є з мене і перед мене щезає
а я йду по сухому піску до спраги
ріка що біжить не наповнює
вона руйнує певність і забирає щомиті по миті

і топчучись на місці я все глибше входжу у відчуття
заблуканості
вбиваючи щось велике намагаюсь врятувати
пилінку
мить звичайного ідіотизму звеличуючи божевіллям

сатана в розумну голову сказав —
земля крутиться

за бога вступились

хренові діла твої господи
якщо їх треба робити через людину

діви небесні — киш...

руда мишка як вогник прудко-прудко біжить
підпалила невдача її нитяний слід
страх у світлі регоче а рятунок заплющивши очі
мовчить
у предметах спасених — старий чобіт чи віник —
вищий розум заснув як вулкан
лиш мертві розбудять його

обрида для миші і нехить котам
хай буде дзеркалом ваших бажань
моя сіра загнана думка
на яку чатує чорна в цьому чорному світі нора

що сховається те й пропаде

але осяяння як двері відчиняється раптом
тікай руда мишко тікай
ще не мертва і не жива

кішко кішко вогняна
в моїх очах димовий хвіст
де твоя посмішка стерлась? —
за рогом кривава рисочка на стіні

ей діви небесні — киш...

ОХ...

наша армія береже патрони
міліція мене бере... же?

хай собачка чуйна лизьне мої рани
цілющим язиком

освічення потемряків

останній голуб що першим полетів
у пошуках надії
звітку нам приніс
він просто здох — всіх-нах і мовчки
упав мов чистий бюлетень

ось яблуко зависло над вагами
це мить дозріває у нову еру
ви хочете знати чи бог вас любить? — так
але це буде вам коштувати...

хороший віруючий мусить відчувати
певну незручність коли вино
він перетворює на сечу

обдурена спокуса знайшла розуміння
лише в геніталіях

от і трахаєм кисличку
на віршованій драбинці

господи поможи
надіти на дзвіницю презерватив

* * *

очікування і шукання
цих двох хтось поселив у мені людського
очікування морить шукання
шукання витоптує очікування
ці скойки зйдуться лише над самотником

і бачить людина — немає людини
в моїй вічності є лише я
і пустка людей
і хтось що викинув мене сед них
без віри знайти шматок глини
серед цих черепків

а ти дурнику все ще шукаєш
таке як ніч таке як день
оглянись
твоя душа виблювала чудесами

я надто далеко зайшов у самотність
десь іще по живому
добро і зло вибили друзів і ворогів

і жаль що в цьому безмежному смутку
мушу собі на задимлених зорях
собою покласти край

якщо не зумію в собі обернутись
то вб'ю вас усіх
це перша заповідь
після тих... втоптаних... десяти

* * *

чим вужчі вулички тим чутливіше дихання стін
де фрейд пробирається в сні
заглушити стогони червоної туфельки
криком риби
де звичайні предмети переконують нас
що хочуть любити

з опустеніння простору наблизилось вікно
і видно там і світиться сюди —
якісь здогадки в двох екземплярах
чи то стоїть осінній дощ
чи то вода розкочує шибки

огорнувшись в колір карих очей
це ребусне місто розгадує нас
проблески витягуються у темні нитки
що переплутують вулицями кроки
залишаючи даність без певності

ніби вони виходять з маятника...
занадто багато тіней
вони проходять крізь стіни і лякають фіранки
мокрим світлом в течії часу
залишають відбитки від вороття
у просторі майбутнє і минуле як одна нога
що крокує слідами теперішнього
там — тут — там — ...

привиди придумали нам пам'ять
і збираються в ній крапельками наче в клепсидрі

ні — час не поверне лету
але з'являється рука тіні і перевертає клепсидру

невидиме свідчить...

забутому вірити...

кожний знає те що ніхто не знає...

тіло не підлягає моралі...

ви ж розумієте
жінка і темрява — це наше світле...

* * *

я бачив як тремтить повітря вагаючись стати вітром
як жовторотих виманювала з гнізда синява далини
наповнюючи груди
ніби це зчитувалось у мені з позазнакових кодів
щось відбулося в мені такого
що потім повториться красою серед зруйнованого
чи розвиднятиме ваші сні тонкою білою лінією
світанку повік
а хочете я подарую вам радість
я залишив її в найглибших куточках неможливого
поки ви не відкриєте очі назустріч

* * *

з нього винесли ризи і шати
завили вовки залізними зубами

приніс трохи пролісків
у зимовий ліс

і скривилася в посмішці
моя зарюмсана рання весна

* * *

бачите це тихе світло у закритих очах
всі речі збуваються рук
їх світ не тримає

душа відгорівши плачами і сміхом
з попелу втрат
починає світитися в невидноту

може звідти нам вийде назустріч
те що ми справді хотіли зробити
та не знали як жити

* * *

весна в проталинах відкопувала своїх мертв'яків
так народився...

літо згоріло за спиною мов крила
вода стала перед очима...
дихали видихами одне в одного

пустка злетіла назустріч і затверділа
ні це не вибух — зима — одна сніжинка — я

куди подивлюся — світло сіється
ніби я в літній дощ
так прийшов так пішов

* * *

ісусе господи наш
звертаюсь до тебе як атеїст до атеїста
бо вірні скупчені в трьох пальцях
і відсторонено щасливі
я ж пошматований безумством
у захваті як був поправлений творець —
цим вдосконаленням адама через еву

кортить убожити й себе
найскладнішу недосконалість світу ...
мені в тобі
як в доадамовій колиці

в одній сльозі знайшлось
і заперечення й спасіння

невиліковні думки
хворі вірою в протилежне
я малію в цьому світі
все глибше дивлюся в темряву
де точки параноять лініями
а щезна звідти крапка
виявляється тут наче срібним...
може літачком

хтось вивихнутий на хресті
і правильний мов мікроскоп
посилає в мене ангелів
з вітамінами за пазухою

а душа ревнує
до того першого яблука
що так рішуче обірвало фіговий листок

мучителю мій
віддай моє яблуко

бо не рай ці білі простирадла
якщо після мене тут залишаєшся ти

* * *

після щоденної важкої роботи самогону
хочеться покласти втомлені руки на клавіші роялю
хай спочине шуберт від нещасливого кохання

* * *

крапки які просвітлюють тунелі
чи входи що заводять в бовтуни

це макове насіння літер
проростаючи в смисли
видозмінює нам уяву
всього лиш якоюсь крапочкою над і...

інколи так постає особистість
ніби у відбитку психолітичному
як бульбашка —
ставши метафорою — твердіє

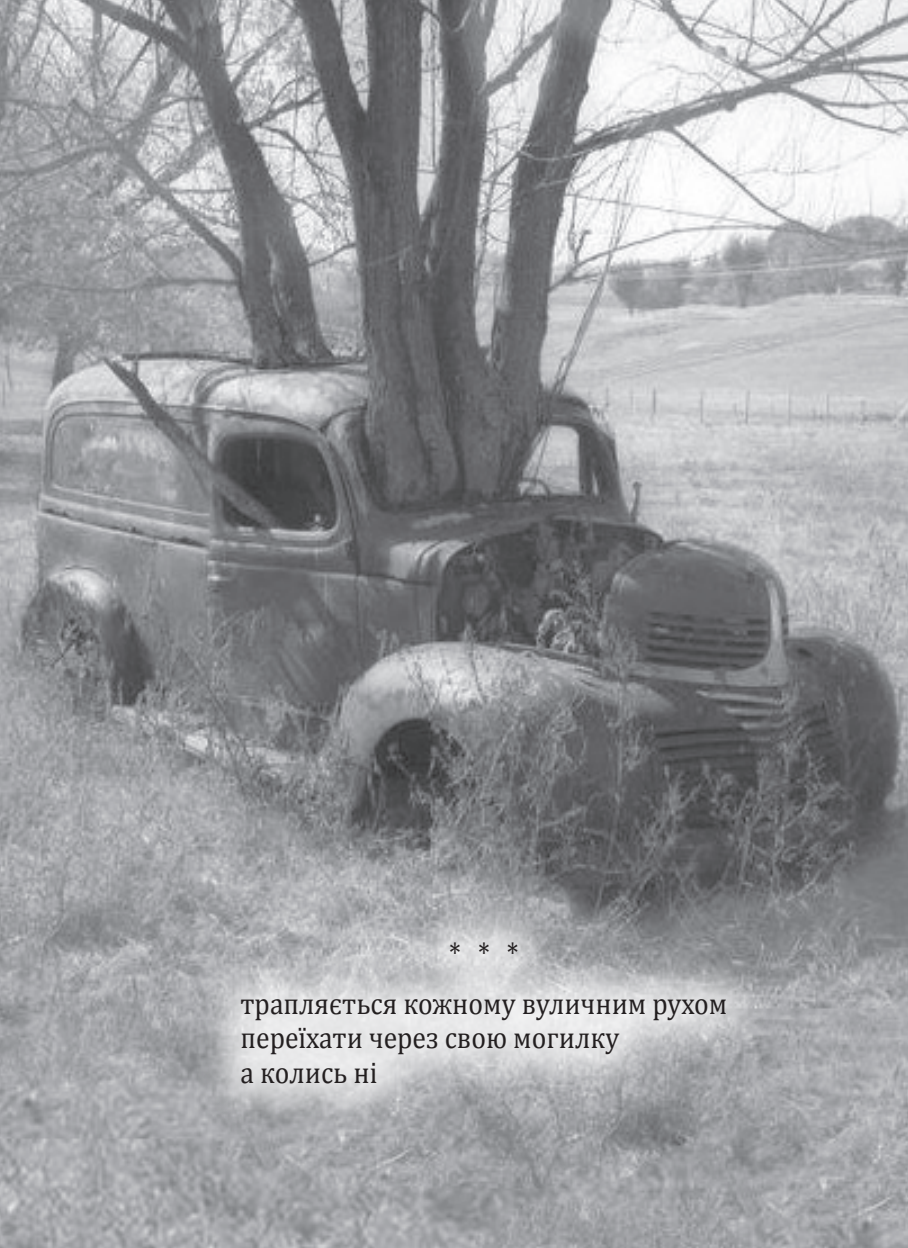
не сутність а багаж
з рухливих пустот в котрих
мильність є не лише формою
а часто й змістом

чомусь неконтрольовані польоти
в давно прокреслених маршрутах...

партизанське життя геніталій ...

і жінки невинні як мишоловки...

знову ти втомилась на ніч
дездемона?

* * *

кара повинна бути несправедливою
в цьому смисл права
він може бо ви завжди погодитесь на часткове
самовбивство
аби лиш в солодких словах розтануло льодяне
відчуття
голоду перед сном що лякає людоїдством з пустого
холодильника

по кілу гречки в руки і ви вже чвалаєте поперед плуга

десь поміж писаних знаків
ворухнеться німе застереження — не судить...
несудимі
та в грудях пульсує скипень червоний
любов — це колір вини
люди і речі темніші за мій присмерковий смуток
і все ж лише між них пробиваються шпаринки світлої
радості

якось одна пані що при народженні заслужила
церебральний параліч
звірилась що перед нею вперше махнув крилом ангел
коли їй вчасно вдалося відкрити унітаз

* * *

трапляється кожному вуличним рухом
переїхати через свою могилку
а колись ні

моїм ногам в багатоденних зусиллях
інколи вдається пройти крізь шкатпеки

* * *

людське поле

переорювання зораного

пошуки коріння під непророслим насінням

народ — основний колір пейзажу

16 градацій сірого

картопля з помальованими косметикою викриками

тиша віднайшлася в глухоті
голів набитих загарбаною землею

хтось почує слово

прозрівши
як вааламова ослиця після третьої порки

і майже ніхто не бачить весни
при місяці коли хрестяться зірки

лиш ця нерозбериha сонця
гранатово розсипана у наших очах

ніщо так не терпить як небо

*
*
*

клітка без геометричної форми
безцінна чи безплатна любов
а я така розумна миша...

* * *

загуляне волосся заблукана рука...

його плід розправляється з недоріким
як віконна фіранка на дверях
цвітом остороги

але в закутках перехопленого подиху
тиняється неприкаянець
острах перед глибиною завойованого лона
де борються їхні хромосоми за життя пришельця

на краю кожної спроби серця у вічність
вона відбирає кров на початок

його сила подарує йому світ
але її зрада переможе вже тут
подарувавши смерті мить
перед життям

* * *

перед раптом
був звичайний підлий день

послухайте — чуєте $E = mc^2$? — це мозок
він спить
після як серце з'їв
тепер воно ваше бо вже нічیه

підніміть очі з землі
бачите ці мільйони світляків
що шукають його в темряві?
бачите відпелюстковані цьомки губ
на дні спорожнілої в шкаралупку віри
вона не взяла нас з собою —
найбільше своє багатство
вона в нас відібрала себе
сказала — нічого з собою

але втікаючи навздогін життя
заблукавши у темряві сонця
люди не впізнають людини
навіть в собі

як стріпнута пір'їна домашнього птаха
я анатомічно відокремлений
докучаю всім спільною долею

вени зміїними шляхами обганяють застоєну кров
архангельські крила стерв'ятника
на просвічені легені покладуть тінь

замість мене мною до вас
говорять глухі малюють сліпі німі співають
із роздертих каверн плине туман рожевий
він обіцяє для кожного
при самій землі зарізати вечірнє золото

піду закрию йому свої очі
хай буде просто ніч

З святом вас мужики

я сплю один у теплій калюжі
відходив ніби в солод з якого прийшов
а опинився в темряві яку спромігся собі придумати
якщо заплющити очі на бруд я чистий клаптик для
когось
хоча хотілось би для чогось...
десь присвітити сонцю чи розписатися під словом

та часи насуваються мов старече прокляття
трясця нарешті покинула маму і вже тут
комп'ютери почали хибувати на розум
в сучасних технологіях немає відчуття долі
хібащо якась пісчинка на моніторі

від котрої доторки очей розсипаються голочками
і я не можу знайти точку свого місцезнаходження
в цьому різнобіччі куди відходять мерехтяні кентаври
(бажання і вогонь) котрим колись кричав — мить
зупинися
і от опустивши очі перед обличчям часу
роздивляюсь попіл надії

ще недавно здавалось — осягнув як пройти крізь стіну
але формула спрацювала в підлогу

словом план такий
перстом анапеста прокресливши лету
я з хароном відступаю на другий берег
інші залишаються тут на розвідку

остання порада —
завжди варто докопуватись до витоків
аж до ребер
і тоді... з святом вас мужики — 8 березня

* * *

дівчата виходять в де сад
паперовим шелестом по траві
попити зеленої крові зі своєї весни
десь там за хрущовками
над хрущами трасовиками
їх жде пісчаний місяць на диво золотий

* * *

ці птахи для сліз
мовчки їх витерло небо

руїни моря...
обірвані крильця хвиль

крізь пальці сиплються піском
зубами покусані сльози —
ось з чого складається тиша

все кругле й дірчасте це моя самоназва
на тихій воді ніби клякси з пера
кинуті на кривувату гіркоту чорнила —
ми кола...

коли я з колом розмовляю
коли себе я розсипаю
приходять дивні імена неначе ніжки в сороконіжки
щоб подивитися на своє подивування
крізь очі дзеркальні

там зненацька виникають і зникають птахи
безпомилково віднаходячи цю кресу
гострої різі в очах

* * *

неприкаяність почуттів безадресна
до запитання
непотрібність мене не вбиває
просто мною сходили як пішаком напроти ферзя
а я ніяк не можу сполучити у мудрість
поняття виграш і жерва

десь у полі виє собака
стоїть його голос в небо а поле плине
хвилями трав
це голос мого собаки котрий
пішов з мого дитинства у своє мовчання
залишивши в грудях трепетну плямку з іменем рудь
і лиш тепер упадаючи зором
я почав його бачити відголосками

ей рудь
ніч оцю непроглядну
що відчинилась в моє безмежжя
кому її залишити в пам'яті з іменем своїм

* * *

розлетілись мрії в клопоти
ніби вписав їх сорока сорокам
повернутим білим боком

* * *

самка людини
хижак і найсмачніший об'єкт полювання
в риторичних територіях недосяжності
де марна трата часу
винищує смисл для продовження життя

де відсутність людини в утвореному сім'ї
буденно дивує появою в плоді
це хід по своїх слідах на випередження
по прозорому льоду подвійної спіралі
де тикаючись видихами врешті
знаходимо вхід
ця мить витрисується одноклітинно

де кожна мати перетворюється на вбивцю самки
в ритуальному повішенні дівочого плаття
що не вберегло цноти
хоча потім ще довго тамуватиме спокусу
погойдати вішальника стегнами
в цьому напівсонному процесі думаючої безпорядності
що називається будні

* * *

поламалось твоє серце...
ти мовчки дивишся на мене
і бачиш все менше і менше

де кожний день
нереально довго триваючий політ
птаха що застряг у склі на пів
вікна що не встигло ні відчинитись ні зачинитись
і засклений погляд на мінус два з половиною
навздогін

* * *

згряя попелюшок перебирає фабричні відходи
їх всіх узують і без мене
вертаюсь додому крізь татуйовані дерева
це лише шкура і кістки
але наповнює їх світла карма

я бачив як сонце в зеніті зупиняється і примружує очі
подаруй собі цей жест
при нагоді

111 вересня

такий дивний лис цей механічний ліс
гвинтові дерева пружинні кущі
його хвіст мов бісектриса ріже гострі кути

на укушеному пів-яблуку
ніби на золотому руні
вже записана повторюваність долі

пісок поволі відмежовується від ідеї хмарочосів
все що зроблене з людини помирає музикою
за мить вічність стане близнюком пісчаного фонтану

калейдоскопом імен вийшла з райських джунглів
з притопленими хмарочосами в саргасах очей
а на дні у вікна заглядає бездомний адам

каїн і авель передумали майбутнє
вони вигнали батька
ти стала покриткою свободо

* * *

коли-небудь
мою дівочу іграшку...
це мабуть все що я залишу вам

* * *

в акваріумі відбулися рибні читання
хай воскресне той ісусів рибний день

в мовчанні безмовних ми знаходимо згоду
але втрачаємо порозуміння

золоті рибки спливли верх животиками
а скалярії скромно лягли на дно
вода їм пухом

своє прощальне мовчання можете залишити
в розділі p. s.

* * *

життя одне
а я зовсім інший
не зійшлись характерами
в нормальних сім'ях виживає ненормальне
а коли маєш справу з лесбійською парочкою
одна — з якої все починав
вона ж і закінчить мною...

...сімейний канібалізм
ця запізніла любовна пристрась
що вилякує вітрянкою ворожитність із дзеркал

гашеним вогнем сонця вибілена
віршована шкіра гусячих лапок біля очей
уїдливі ненормативні жести
на фоні плавних траєкторій

ні не кожному вдається вмирати
судомно витонченими рухами
я бачив цю упертість успішного плавця
сперматозавра серед собі подібних
бульйонних кубико-зоїдів
що одним порухом руки
немов у розсувну посмішку осі
усі погрози і страхи засовував наче шухляду

обніму повіками пташеня дива
що випало з гнізда ночі
найприємніші пригоди починаються
коли здається що нас ніхто не бачить

із виною розплачуюсь вином
із вином домовився собою

видіння раю це клінічна смерть
але добре там де нас нема
і добре що нема

* * *

небо подряпалось з персеїдами
і притомилось фіолетово
навзнак у степ прилягло

нігтиком зору гортаю різні відтінки тиші
хочеться говорити зі щастям
і вся музика світу завмерла краєчком струни

але в мою прозорість натоптується глухота
ніби верблюди що переплутали кінчики голки
і шукають вухо на гостряку

шматочки життя віддаю за добрі наміри
збираю смерть до купи
звуками і барвами вистежую слово

хтось ним почав а я прикінчу
в пісню про вбивство
на тоненький голос приходить бог

і наші сльози бринять радісно як ручаї
в цьому весняному самовбивстві сніжинок

* * *

гіркуваті прошарки хмар
шершавлять повітря
стіни ніби поминки крейдяного періоду
заплакані вапном
намуляв п'яти вузький обрій
поки до вечора дочував

мої ноги розбіглися по звірах
і заснула нора
де недавно лисячим бистриком
чи то гралась чи горіла душа

натюрморт автопортретів

в словах жевріють зародки доадама
як в яйці модельна умовність світу

після творця
голова потрапляє в наші руки

роблений пальцем
маленький череп ляльки
осяяння
ущільнене еволюцією до темряви
місце де різні часи
зібрані в ми...

дивляться в мене як в дзеркало
де полює інформаційний убивця

віщі сни економлять на тлумаченні
і по людях як теля по копаному
вибрикують мудрі послання
чавлячи літери в безглузді звуки

людей відкривають роти
форма вступає в діалог з інтелектом

і туди
як бездомні собаки
збігаються нові свята
торгашів що розбіглись із храму

поможи собі господи

самець богомола

не бійся правди — вона приходить після смерті

а моя маленька йобана любов
дивиться і бреше —
я твоя маленька йобана любов

знаєш як це буває
поза межно з-під землі джерела

ти так захланно хочеш пити
що просити про це вже не слова
а губи приходять

щоб жити — скипені крові мало
в ній потрібно спалити вибух бажання
або втопити у нім цілий світ
ти був надто безпечним у своїй глибині
думав це лише очі що поглинають відблиск
а торкнувся безодні

покидаючи із заплученими очима
територію щастя
намагаєшся потривати хоч кілька хвилин
в її свідомості
там де нестямні відчуття ще не повернулися
в рамки цивілізації
і не відкрили офіси своїх буднів

але наповнення простору твоєю притомністю
натикається на ущільнення невідомості
що витісняє тебе в самотність

чи то ошасливлений чи то окрадений
виходиш в ніч
за спиною двері тихо зачиняються
вдихаєш на повні груди ...

а йти нікуди...

* * *

наступна ніч через два дні
світає

що діється коли минаєш очікування
переступаєш через час
знебарвлений твоєю відсутністю
хтось хоче описати освітити тобі шлях
але він в нікуди тому що йде немов стоїть
брехня по мьобіуса колу
а там у просторі відсунотому далиною
як в книзі через кілька сторінок
іде моє життя в якому я лечу
і аркуші перегортаються за мною
на танці з танками
спішать провулки до майдану
людей ущільнилось що камені
спливають ніби голови підкинуті юрбою
ногами в небо
немає в сірому ні сонця ні зірок
але

наступна ніч через два дні
вони без мене
я їх прожив немов перегорнув
і знову бачу в ніч
здрастуй сонце

* * *

літак летить на відміряну нитку

я хотів літати вище ніж робота

бо нападуть гроші і скажуть

вози

я хотів літати щоб літачки внизу...

я хотів літати а шукаю висоти

* * *

розлите вино перекинутий кратер

входить сонце — все в хмарах

я говорю — радість моя в чому твоя печаль

ця подряпина на стародавній вазі

з червоного вина

покрита пліснявою шукачів істини

а ми з тобою ходимо понад усе

понад усе

як дух вина у тілі думки

.....

над нами лиш оця подряпина

на терпкості вина що чавиться із серця

черленого

мов радість що закуталась у хмари

зір потроху втрачає мене

але прояснює сонце

* * *

гірку сльозу не витирайте
там наша мати
вона пише водяними чорнилами знаки

ніби приходила чаю попити
чи в тихому смутку переночувати

* * *

я приходжу в себе зіянням над тілом що мініться
розмивається в діоптріях втрачає функції
але в мені прибуває відчуття повноти і вивільнення
птах з моїм серцем відмовляючись від опори землі
наповнюється незбагненною силою лету
почуття виборсуються з сум'яття
котре спливає змивається до непорушності
як каламутні потоки до мертвого моря

я бачив ночами
так ясно було в моїх снах
але крізь темні дні
де вони де... -- пройшли роки
як відмерла часточка
моєї останньої секунди
але боже мій як давно це було
ніби це було завжди
життя
коли щось з трудом переходило в хтось

крізь лупу болю вдавалось
осягнути смисл цього болю
котрий безпорадний в тому
що робить зі мною

як вищий дар дано нам волю
тільки таємного права першого слова
мені не осилити

МНЕМОНІКА

* * *

вони розгладжували смітник

ні фізикою ні лірикою робота цих двох бульдозерів не
захоплювала
і смислу як в зіжмаканому аркуші
а може це афоризм прямої дії — краса кричить
рятуйся (докричалася)

мимовільно провів рукою під очима по обвислій шкірі
вранці вона докоряла мені за дешеве вино
стримано як бабуса на дотик

* * *

жіноче червоне...
світлом абажура ллються стіни
простинь брижиться відсвітом зіжмаканого страху
скупчуючись в пляму...

чоловіче червоне...
і схід і захід перенасичені кров'ю
ні не сонце — скручені блискавки чи група
певним чином дезорганізованих слів

прийняти ближніх такими як вони є
за нормальних
ей люди це комусь вдалося?

* * *

* * *

ходики білі вцокав у себе час
я дивлюсь на порожню стіну
вона слухає мої груди
моїм пульсом вибілюється прямокутник
напіврозпаду вуглецю де спектрально вмирає
найупертіша субстанція світу

покладу на білу глину стрілки своїх долонь
з них їв всесильний в'язень стіни...

ні не вернутись мені в ходики білі
лиш цокне мелодійна формула кальцію
поглинаючи мої кістки

але не втихне голодна музика годин
обірветься лиш доля

захід сонця
на стіні сусідньої висотки

протираючи шибку...

тінь дерева ворушить опалим листям
тінь дерева ловить руками вітер
тінь дерева щезає в кінчиках пальців

обпікаючий запах жала
посмішка жінки котра знає
вину того що ти не зробиш ніколи

*
*
*

люди без трусів доброзичливіші

коли вперше побачив єврейську дівчину без одягу
це було приємне відкриття
і досі не забулись ці наївні враження
так несподівано — красива
так екзотично — єврейка
і далі... все як у людей...

а ви як думаєте — голий табачник був би
привітніший?

як вечірній поцілунок в єрусалимі
як осика з тремтячим сріблом...

* * *

коли катастрофічно втрачається все чим жив
ти одержуєш дар мови
вперше зі мною це сталося у 8 місяців коли в матері
пропало молоко
і треба було переходити на свій хліб

і потім коли мені промимрили — нет такого язика і
бить не может
перо в руці давало відчуття крилатості

ось крила мої деревіють на віко дубове
віддаючи себе глині я одержав дар слова

*
*
*

на пароль життя — любов
заготовлений відгук — смерть
чи може я переплутав послідовність

гей — воли — співоче поле

бики ніби — інстинктивно — за коров'ячими
хвостами

корови в позі — ретельно шукають в траві
вони хочуть бачити биків

вічно пересихаюче джерело поглинання
завело їх в стадо навчило співати пісень
молоко потекло в киселі

утворилась унікальна культура приручення
залишаючись поверхневим утворенням
унеможлиблювала розкопки етимології
породжене поглинало материнське
як похідне від себе

інформаційні носії — солом'яні бички
привалені знеособленим терміном
життя тривало до імені
а після — лиш відлік часу

найуспішніші розкопки майбутнього —
останки обіцянок пришельців і фалосів
завжди співпадають з власними очікуваннями

за кілька століть з усіх немислимих початків
вони разом утворять одне слово —
воли

консервовані нулі

пробудившись в ембріоні ти стаєш плодом
і маєш цю внутрішню муку що прагне відчуття
своїєї середини десь на поверхні полотна
та п'яна муза вже виблювала на палітру
пейзажем загубленої в надрах
планети мавп даунтаун —
збочення еволюції після поломки нації

наше спасіння від вимирання — винищення

після маніакальних вилазок пустелі на завоювання раю
в прибудлених євангеліях апокрифічних небес
ми нарешті знайшли гавно бога
може це провидіння нам сказало — привіт
а може нас просто послали

сатана сидить у біблії
під слинявий палець підсовуючи слово ключове

власні пошуки в глибині
вершками перетлумачуються в обшуки серця
побільшало голів в яких туалети задумались про храми
тут діагноз дурень є одночасно і методом лікування

коли невідомість розкриває пащу ширше ніж наша
сутність
і блаженні натоптуються в спасенний ковчег віри
я обираю незнання в ньому більше правди

щось за що

єдина вина котрої прагнуть —
позбутися невинності
спокусник переконливий назавжди

* * *

коли нам випустять кишки то виявляється
своїм переплетінням вони передбачали
низенький ластівки політ пориви вітру грім і дощ
і накінець такий кінець

авжеж приходить чорт і бере
за наші клопоти вступившись
але ж і бог дає
грибні дощі ласкавий легіт і ластівок весняний грай...

сукупність цифр які створили слово
і вихід у нове життя... з пробірки

хрест

так багато страждальців його приміряло
на людях як раму для своїх заслуг
що він перетворився на мундир

* * *

занадто скоро самотніли наші герої
але їхні розстріляні тіні стоять у повітрі
і мене з ними більше

* * *

к. коверзневу

якщо порахувати ребра
то ми складаємось з жінок
(і води отруєної ними суїцидом — 70 %)

отож примкнувши спиною дверей
одну з цих клятих фурій
вдихни на повні груди і згадай —
у тебе є принаймні 24 законні спроби
виправити бога

до того ж
експерименти з пластиком стають усе ніжніші

і все ж одна порада на роздум
прости
а то гірше буде

* * *

в зачатя зазирає монах
отже буде півник
на вечерю

* * *

коли день вернувся в ніч
вона кричала між чуже-моє горе
поки воно не стало нею

* * *

деякі питання мають мрево простору і часу
ніби випарувана туманність
з них певним чином виникають люди
вриваються до мене і запитують чи знаю
я про себе що мене поцілував ісус?

таке собі одне
зі скупчення див що мало не угробили
всі попередні тижневі труди
і цей голубуватий плямкіт поцілунку
я його бачив спочатку відчувши —
той присмерковий сад рухомі тіні
і 13 скупчених осик
що розбігались в небі віфлеєма

...одна спіткнулась...

терпець увірвався — батько
навіть у триєдності не забуває хто головний
мені наказано про все забути

чи знаю я про ісуса?

коли моя рука торкається хліба
на якусь мить я не знаю що з ним робити
може так повертається пам'ять?

це мій брат він поніс туди мого хреста
я гукав до нього але видно обманули з іменем...
сказали почекати

* * *

все що можу зробити неправильно
я роблю
все що я можу зробити правильно
не знаю
але те що я дурень
не заперечує теорії що всі люди
homo sapiens

* * *

сонце пригасило вітер мерехтяних метеликів
риби як мила ковтнули
звірі вклалися в мовчання
так звучали пісні орфея

як наші казки
справджуючись несправджуються

* * *

коли думаєш про щось
ніби прибираєш місце для його з'яви
чому несподіваної?

* * *

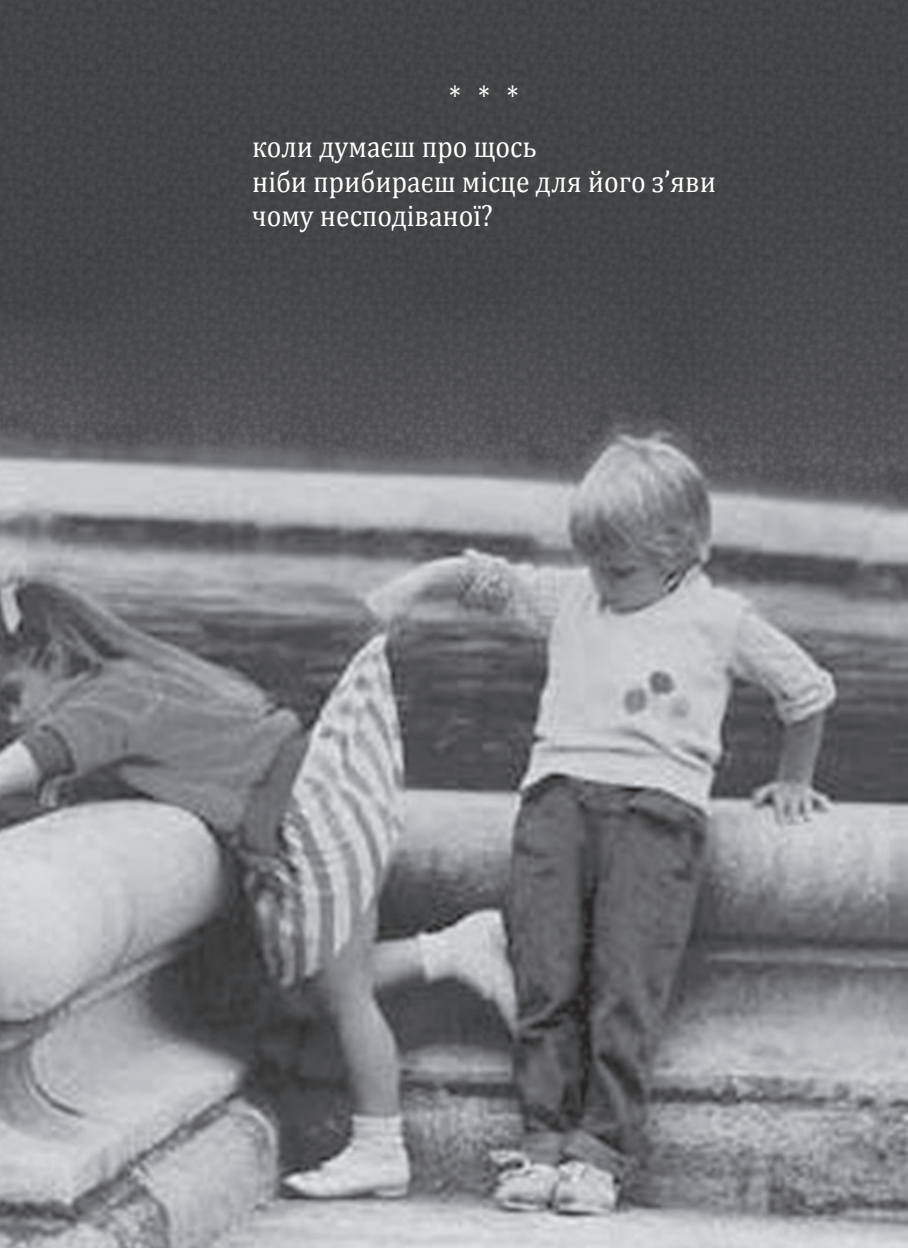
влізла муха в мед
хай медам це не зашкодить
і муха про гавно не забуває

* * *

де тільки не знаходив я любов
один бог міг би більше
але зрада йшла моїми слідами

видих у замкнений простір

сильно стиснене повітря і осмислені рухи тіла
політ м'яча затримує дихання планети
момент дива — частинка пронизує своє ціле

оптимістична трагедія

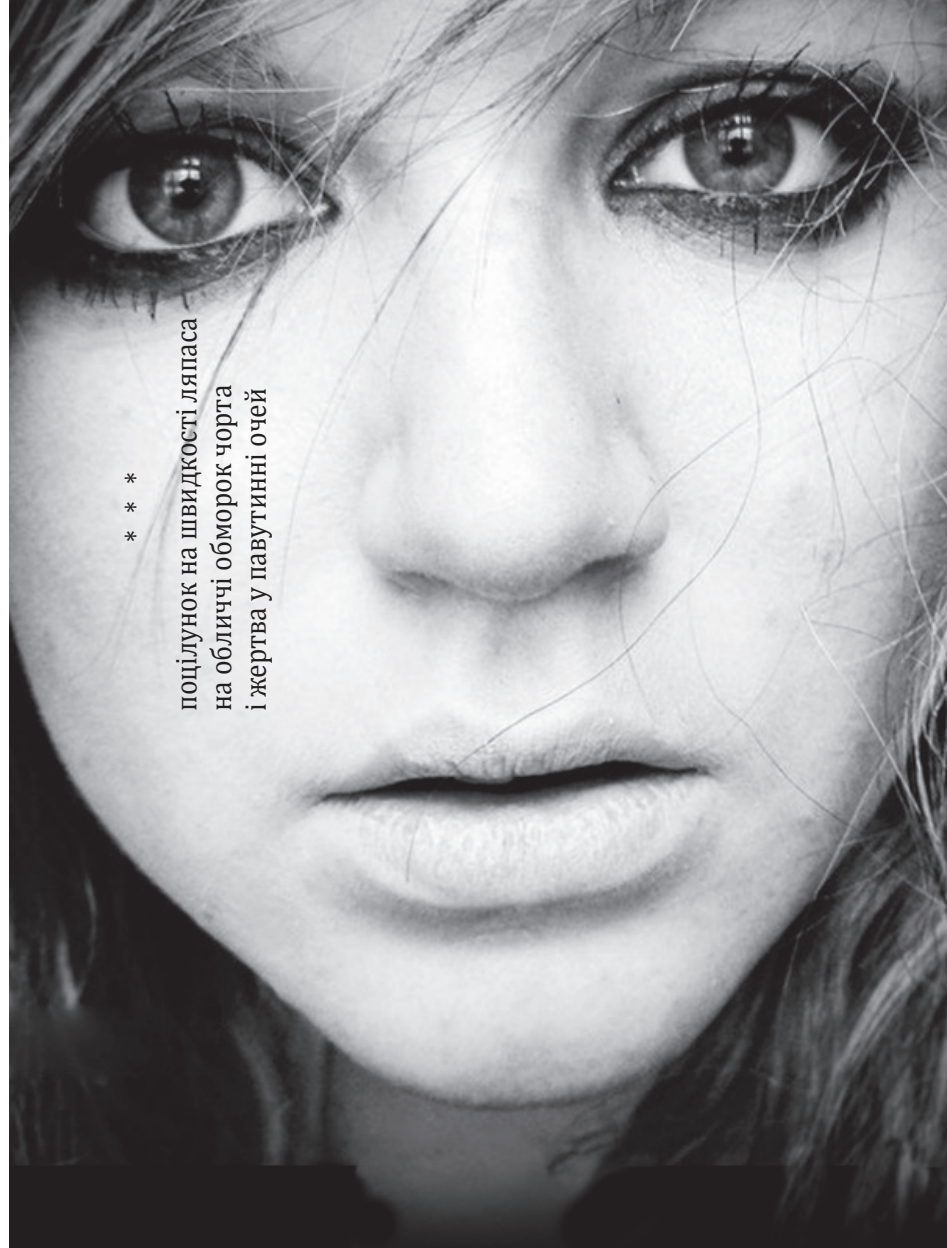
він мовчав, а його ніхто не питав. тож бродив собі
витязь різними
землями невідомо звідки, сам не знаючи куди.
але була в нього мрія — знайти народ, який би
полюбив його, а він
зробив би для нього щось хороше, добре, вічне, і всі
стали щасливими.
... як не тундра то болото, то люди зирять якось скося,
одне слово,
поневірявся він довго зі своїми добрими намірами аж
поки не
приплентався на берег бистрої ріки...
...а на тому боці птахи райські співають, тварини
безтурботні вистрибують
поміж дерев квітучих. дуже було схоже на землі наші,
коли ще звірі
говорили, а нас із вами ніхто не хвалив...

важкою була переправа, ледь живий і змучений
добрався берега витязь,
але дивний спів жар-птиці та привабливий танок
оленячого теляти змусив

забути його про всі негаразди. і заходився він
розводити багаття,
бо втомленому мокрому мандрівникові насамперед
потрібно обсушитися
і підкріпитися.
трохи згодом, відчуваючи як розслабленим тілом
розливається тепла
хвиля вдовolenня, він, з вдячністю, подумав: а це
приємно коли тебе зустрічають
піснями і танцями, тому я обов'язково... я просто
зобов'язаний зробити їм
щось хороше... музику?
так, я подарую їм музику! — вирішив він і швиденько,
загрібши пір'ячко та
присипавши обгризені кісточки ще теплим попелом,
заходився натягувати
телячу шкіру на барабан.

* * *

знову це зачароване коло — безглуздя розкритих
дужок
поламаного колеса...шпиці в мінус... перекинутий віз...
конюх на купі гною виписує вилами знаки
математичної формули —
він глибоко замислився над таємницею числа **πі**.

* * *

черевики вийшли з гри
мій танок лишився лежати на асфальті
по пам'яті окреслений крейдою

* * *

з пісні вийшло їх двоє
як вода в пісок як звук у деревину

мій палець втратив ім'я
а доля осиротіла

от і показують одне одному
ти куди...
важке тупе питання з травмою голови
а... забули звідки

гадай не загадуй
за одним столом
кожен по своєму грає в живця
та в монети два збочення
справедливе і не фарт

* * *

осінній період сповивання метеликів,
що вгадується в деформований розпростертості листя,
наповнює все ще безмежний простір відчуттям
прикорочення,
і це вже знайоме потріскування розпеленання лунає
з-під ніг, мов часточки минулого росту,
що якимось чином забігли тобі наперед

так споглядання свіжовипраних пелюшок у зрілому
віці
нагадує про безпорядну старість.

* * *

коли дві пори року зійдуться разом над головою —
де тут краса — в пелюстці чи в сніжинці?
намарне. пройде одне, минеться й інше.
а десь в далині заховане небо, з якого алфавітять
шматочки неба в літерах гілля.
а погляд твій все в роздумах стоїть.

він лежав красиво і дивно, і якимось низенько в траві.
ноги підігнуті есесівським значком, руки розкинуті
в обіймах, але долоні вивернуті вниз ніби він обіймав
небо, мацаючи землю за груди. стрижена голова
повернута усмішкою в бік безмежного спокою
розквітлого чебрецю.

що має статися такого щоб ми звернули увагу
на буденну красу відпочиваючої людини?
ага! ось ці від плечей сплутані стропи зіжмаканого
парашута. ніби щось біле витекло з-під нього
у великопінну калюжу.

я хотів було запитати, чому він відпочиває в такій
відлученій від усього навколишнього позі.
але не наважився — раптом він не відізветься.
що тоді робити з цією дивною красою якщо вона
перестане бути дивною? адже я вирішив, що
обов'язково намалюю це на полотні олійними
фарбами.
без зайвих запитань.

* * *

слова випромінюють
десь з-поза точки свого утворення
морем, піском, чи покликом глибини зрачків,
в'яжучи поллаківські вузлики в безпредметті
сяючої ноосфери,
ніби підкоряючись другому закону термодинаміки
чи заманюючи ейнштейна пограти в кості...

саме богу кидаєш на щось... на удачу
але випаде крапка... чи три без єдиного звуку,
і здається чомусь, що я знаю цю ознаку
навіть з-поза очей кістяшок.

найчастіше мої бажання приходять там,
де інші відчувають відсутність,
незбагненну відсутність осідлих кочівників
але чи знають куди вони бредуть —
«в этот бред непонятный уму».

вірусна організованість розуму
відкриває новий край життя — фантасмагорію
і суцільний потік випромінення слів
як стук кісток у тишу серця —
може так пишеться магічне число бога.

очі з вітром на ножах,
я радісно непотрібний, мов знайдене ногою підсніжне
яблуко.

чому ти весь час ходиш із нею, чому посміхаєшся їй
коли вона регоче над безпорадним життям?
чому — запитує з середини мого тіла я — верба,
котра,
зрубана ще восени, тепер смужкою кори, тріскою
тонкою вчепилась
за життя і буйною зеленню бинтує свої смертельні
рани.
а в мені залишилась назавжди зяюча пустота
вирубаного стовбура,
порожнеча ями від поверженої крони. я став
частиною верби,
тією неіснуючою частиною, котрій не стало місця
в живому.

і ще чиєсь — чому? — недоречне мов сльозина на
моїх,
висушених жаруками болю, очах. воно лунає з тієї
миті розчавлення,
котру мій собака виволік з-під коліс вантажівки і
покинув у мені
обірваним ланцюгом, виповзаючи в життя на двох
лапах.
але його зад , котрий тепер тягається за ним на

коліщатах інвалідного візка,
став моїм безглуздям нестерпного болю.
гірше болять хіба що жіночі уста, котрі неспроможні
мене поцілувати.

через яку необачність я став смітником чужого болю?
може коли вперше
випустивши його з ранки порізаного пальчика,
дозволив йому розтектися
поза своє тіло нитяними цівочками скарг і жалів.
тепер я залитий ним
поверх останнього подиху. так нестерпно, безкінечно-
безнадійно,
над людські сили терпіння.
в цьому незворушному світі речей найяскравіші
події скресали
з оманливої напівпрозорості віскі, але льодяно-
вогняна
ця зграя завойовників буденного життя, грабуючи
невдачі
й підмогильні холоди, мої маленькі свята живими
в пам'яті не залишала.

і коли настає, понад розпач божевілля, усвідомлений
відчай
невідворотного дару, раптом огортають тебе двома
вибухами,
зовні і з середини, радість і блаженство, зливаючись
в одне сонце.

я хотів би світити вам в життя вічно, але промені
надто повільні
порівняно з її поцілунком. може мені пощастить
стати її ліками.
я готовий терпіти.

п'ятами вперед

несказані слова — чого вони хотіли від мене,
чисю волею в чекання перетворюють моє відбуття.
вони щось більше ніж я знаю, вони щось більше ніж я
можу.
вони відбирають твердість в моєму прагненні
проникнення
(цей ентропічний інстинкт високих матерій), і я не в
змосі
протистояти їхній м'якості, коли вони руйнують
непорушність.
двомірнa ясність паперу туманиться плином часу.
ми частіше говоримо **ні** — за ним більше простору,
як в дзеркалі заднього виду.
і кожному, врешті, відкриється — головне сказано
в непочутому.

в мові трапляються несподівано часові відстані,
котрих паузами не пройти.
це шрами мовчання вирубаного поступу.
коли ми промовляємо в свою історію то не

відчуваємо крові,
лиш в очах пелена макоцвітних знамен.
а в глибинах, в котрих ми себе ще не чули, вже
знайомий
шепіт із запічків страху. і бачимо, що квіти наших
пісень не з волі
вирастають, а, мов пшениця барська, з наших
чорноземів.

синовбивство відбулось наперед, в менталітеті нації.
рід в нашій крові втрачає рідню і розчиняється
в ріденьке.
в материнстві губиться дитинство появляючись
в старості інфанто,
торкаючись матері спогадом в захисних рукавичках.
у населенні вбитої вітчизни яничар не знаходить
матері.
наївно розбитому серцю шукати свого вбивцю у
звуковій пострілу.

почистивши зуби, вимивши руки від заплічних справ,
ми з острахом
зиркаєм в дзеркало — хто вийде нам назустріч з
нашої старості.
прикінчивши свій рід, ми жахаємо космополітів —
добре там, де нас нема.
там, де в нас з'являються найганебніші бажання,
предки залишили сліди здійснення...

що робити з цим фіолетовим відстороненням,
 з цим віддаленням у невиразність відразу двох світів?
 кров'яні спалахи прожилок відходять у ритмічний шум,
 свідомість заклопотана стосунками між пустим і порожнім.
 з недавня почав зважати, що заглиблення в себе
 пропонує виходи зовсім не в тих місцях куди прагнув.
 бажання завжди линуть матеріалізуватися навіть
 поза дійсністю,
 сюди перетікає і наше існування.
 купити лікування для здоров'я, купити чужу любов
 як собачку-донечку,
 продати повітря в залізній банці, навіть не знаючи
 яке воно справжнє,
 чи зорі тим, хто їх ніколи не побачить.
 це відбувається в нас.
 тут немає місця природі, їй немає місця і на землі.
 пейзаж депозитів, стежки валютних пропозицій,
 стрімчаки діаграм —
 нежиттєвий простір населяється нашою свідомістю.
 ми знаємо що творимо, тому й збираємось до інших
 планет,
 хоч і не помітили, що земля вже туди переселилась.
 принаймні епоха географічних відкриттів змінилась
 періодом
 закритих зон.

петлювання вісімок

здається найцікавіше завжди робиться за спиною
 навіть тут на узліссі
 спереду спекотні опливи деформованих ліній,
 за мною ламкуватий шурхіт підсохлої трави,
 невиразне вовтузіння і голос,
 мислений голос але виразний, ніби колись
 зчитані з книжки слова завібували смислами
 і тут же тріснутий скрик червоного раптом тхора,
 ні це колір крику червоний, може тому що рот і язик
 зашироко...
 а може це погляд провалився на мить в рожеву
 горлянку наперстянки
 чи серце, працюючи за розкладом стенокардії,
 зробило планову паузу,
 і кров зупинилася в пожилках на дні очей...
 та бог його знає,
 речі здаються на милість нашого розуміння
 не такими як є в собі,
 і погляд наш перед собою нітрохи не розумніший ніж
 за спину,
 бо на відміну від піфагора ми не знаємо їх числа
 і на відміну від податкового департаменту ми
 не бачимо
 себе в ідентифікаційному коді,
 і ще
 коли ми підтасовуємо цифри (ми себе (вони нас) теж
 підробляємо?)

* * *

очі й вікна, виіржавлений чорнозем і виблювана
гейзером земля,
камінь, пропонований вічності, й повернений нею
пісок,
силуети хижаків у позі мислителя і складені
на колінах крила рук —
це склеєна нашою слиною чаша життя, котра
не тримається купи
без неприпасованого найбільшого уламка людства —
людяності.

* * *

дім над комином... може, малюючи, так ми
усвідомимо, де насправді знаходиться дим.
дім руйнується мимохідь. ти звично промайнеш
собою утвореним простором і
раптом відчуття дразки — ти поранений комфортом.
так як муляє ракові звапняніла ідея
веселого пива. в наших видихах площини розміщені
в певних точках із наданими пропускними і
замикаючими влативостями — ось матеріалізована
уява про життя тут і сьогодні.
це той дім, котрий буде супроводжувати тебе по всіх
світах. де б ти не був,

у якій б стіни тебе не втиснула доля, твій дім буде
перелаштовувати цей вульгарний
матеріалізм, поки він не набере подоби твоєї
скупуватої посмішки.
біда в тому, що твої старання фатальні для дому.
життя пожилиця тече швидше ніж стіни.
для дому ти дим вогняної подоби часу. так і твоє, все
що тільки ти
позначив цим поняттям, горить, спалюється тим
(тими) для кого ти став домом.
ми не можемо вбити нічого живого до рівня
безпечного харчування.
часточки життя, варені чи смажені, проникають у нас
із задоволенням, котре ми
переадресовуємо нашому повару. але хто насправді
наш повар.
чи не той хто готує нас?
якщо уважно роздивитися своє обличчя, відчуєш
наскільки далеко ти
відійшов від дому, наскільки далеко дім покинув тебе.
ви — близнюки,
але від того, що народили один одного, а від подоби
нічого. лиш дивне відчуття
приналежності — навіть не знаю чи то в залежах,
чи у відкритті — велике
як душа, з моїм змалілим немовлячим я.

загубленись — під час роздумів торкнутися свого
чола
і не відчути відгуку, ніби в спорожній оселі де тебе
завжди зустрічали гостинно. ця внутрішня неповнота
появляється як тільки в цільності поселяються
точки для уточнення — чи то примножуючи, чи
розчленовуючи тебе.
частини бажання стають більшими ніж їх об'єкт.

і тоді щось із твого єства, твого але вже відчуженого,
групка сірих клітин котра організовується в хтось,
вивільняючись
з цього безконтактного діалогу раптом промовить
в хаос —
дивись, адже це ти йдеш між кольорів і звуків,
серед кривавих відходів самотніх зародків,
серед могилок полюцій в простинях подовбаних...

завідомо не кров, а теча крові унаочнює кожним свої
поштовхом
потугу життя і водночас з'яву смерті.
коли кровотвориш — наповнюєшся часом
як простором,
коли кровотоочиш — зникаєш з кожною секундою.
вампірам, що вживають живий час, потрібний простір
випитої крові,
сумирні — ті що попелять криваве світло життя в собі
і тихо згасають,

наповнюються темрявою віри і стають чорною
їжею —
наместоподібним зародком смерті, що виїдає силу
тих хто поглинає кров.

моє спілунання з ближніми ніби театр за кулісами —
і вистава грається,
і життя своє бере. надаючи страхам і подивам смислу
слів, що є
одночасно і сховком і викриттям.
в предметах це виглядає дуалістично — трава
заражена снарядами,
під нею загублена смерть, а разом з нею чиясь доля...
і смерть залишена без діла знічев'я живить корінь,
свій наближаючи відхід, і давиться нектаром в
чебрецях, немов сльозою.
це не вихід із життя, це хода по обочині, по межі,
це захід в свою долю де смерть можна перевести
назад у формулу заліза.
траві це інколи вдається.

Літературно-художнє видання

Біденко Микола Миколайович

Біденко і літери

Вірші

Коректор **Н. Тихоновська**

Комп'ютерне верстання **Ю. Попсуєнка**

Підписано до друку 25.01.2013 р. Формат 70×90^{1/16}.
Папір офсетний № 1. Гарнітура Cambria. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 35,10. Обл.-вид. арк. 31,58.
Наклад 2000 прим.

Видавництво імені Олени Теліги
Реєстраційне свідоцтво № 21638468, видане 15.02.95 р.
01010, Київ, 10, вул. Івана Мазепи, 6.